

מז:

עין משפט
גר מצוה

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

מסורת הש"ס

(א) [לעיל: וי"ג, ב] [שם]
 (ב) [שם, ג] [פנהדרין יט:
 כתובות יז, קדושין לב,
 ד] [מוספתא פ"א,
 ה] [פנהדרין לב, ו] [בבב"י
 אימא לרשב"א, ו] [ש"ך לרף
 שאח"כ, ח] [קדושין לב,
 ט] [נ"א מדין, י] [ע"י במסורת
 המחזור כלל ג פ"ב מד ע"א,

הגהות הב"ח

(א) גם' נחשיתו (הדין)
מז"מ. ונ"ב גי' רש"י
הדיינין: (ב) תוס' ד"ה
למנו וכו' ופי' ר"י. נ"ב
עין בתוס' פרק החולק דף
מה פירשו בע"ל בשם
ר"ש:

גליון הש"ס

תום' ר"ה אותו היום וכו'
אלא מן חבורים
שבאחד. ועי' ב"כ דף ג
ע"כ תד"ס כל: ר"ה כל
המחנה וכו' במקום
סבבה מותר. תג"ל עימן
הנ:

לְטוֹי רַעֲשׁוּ

אינקובריי"ר, להפריע.

מוסף דעם"י

אין ישיבה בעזרה. ראה
לעיל מ ע"ב. אפילו
למ"ד נשאר שמחה
כו'. מלנחה בקרא קח
דקדוקן ומחברות 1.1.
שום חשים עליון מן.
ישראל החברה
עליהם שמות הרבה
לומר שמה איתנו
עליהם הנה אף כעני
שמות שלפני רנה הכמו
חמות הרבה (מחברות 1.1)
ורבלי. רחמי סוף חורם
רעים וישיבה לב ה'. שרע.
למן אף סכל שיען
ומינו אלו (מחברות 1.1).

מאימם דמחפיל מועד. ומיזו ביו"ט לא שאין מיקון הימים דוחה
לא את השבת ולא יו"ט ותחפולו מני לא עבדין לה דדחקה לה
עורה והאי טעמא מפרש בגמ' (פסח ט"ד) בתם' מגילה דקמי
הקרב מאחרין כחל ליהיום שבת עבדו מפני היצירה ועבדה
מחפולו דחקה לה עורה אנקובד"ר
בגמ': למלני ביו"ט דרור. אכל לא
בגמ' דיום חטאוי' אפי' לפני דאמר.

בְּקִדּוּשׁוֹ בִּפְסֵק (דף לז:). **אֲנִירֹפָה** כחה של חנופה, דלע"ג דלמו מִיִּסְרָאֵל אִין רִאיוּ לַמְלוּת דַּעֲדָה הִיא וְיִלְנָה מִילְתָּה: **נַחֲטוּפוֹ** הדינין. **הַחֲנוּפִיו** הדינין את צַעֲלֵי רִאיוֹ: **וּנְסַקְלֵהוּ** **הַמַּעֲשִׂים**, שֶׁהַגְדוּלִים דָּרִין עוֹבְרֵי עֲבִירָה וְלֹא מִיחוּ בִּידֵם מִפְּנֵי חֲנוּפָה: **וְאִין אֵרֶם יִסְכּוּל לִמּוֹר לַחֲכִידוֹ מַעֲשֵׂי גְדוּלִים** **חֲמַסְעִין**, שֶׁמִּחוּ שָׁלֹא מִיחוּ צַבּוּרֵי עֲבִירָה לַתּוֹרָה הַדְּרוּתֹת אֶת מַעֲשֵׂיהָ וְנִמְאָה כִּוְּן עוֹבְרִין: **לְכִילִי**, לִשׁוֹן כֹּלְתָה נִפְשִׁי (פְּהִלִּים קִטוֹ), שֶׁמִּתְאַוֶּה לַשְׁמֹת יוֹן תִּדְרִי: **וּפְלִיגָה**, אֶת דֵּרֶשׁ לְקִישׁ דִּלְמָה לַחֲנוּפִיו לַעֲשׂוֹ נִתְכּוֹן לִמּוֹר לִי רִאיוֹת פִּינִךְ כִּרְאוֹת פִּי וְגו' פְּלִיגָה אֲדִרְבִּי לִי דִלְמָה לֹא לַחֲנוּפִיו נִתְכּוֹרִן אֲלֵהּ לֵאמֹר לֵאמֹר עֲלִיו וְהַלְוִישׁוּ שֶׁהוּא רִגִּיל לַרְאוֹת מַלְאָכִים: **לֹא יִסְעוּ** כִּי יִסְעוּ, שֶׁצִּבְאוֹת פְּלִיגָה יִסְרוּן לֹא יִסְעוּלֶם שְׁעִיר: **וְיִחַמֵּר יִרְמְיָהוּ** לַחֲנִינִי הַנִּבְיָא, שֶׁאֲמַר נִוּוֹת שֶׁקֶר עַל גְּלוּת יִמְיָה וְכִּי הַקּוֹדֵשׁ שָׁגְלוּ עֲמוֹ צִדּוּד שֶׁמִּתִּים יִמִּים אִנִּי מַשִּׁיבִים אֶל הַמִּקּוֹס הַזֶּה אֲמִין כִּי יַעֲשֶׂה ה' חֲנוּפָה הִיא לִי וְהִיא לִי לִמּוֹר כִּבְדִּירָה שֶׁקֶר אֲחֵה יִצְחָק: **וְיִהִי הוּא כַּשֶּׁכֶּר בְּנִימִין**, לַחֲמֵר כְּמֵה יִמִּים הִיא יִרְמְיָהוּ וְיִלְנָה מִיִּסְרָאֵל לִלְכֵת אֲרִץ צִיּוֹן לַחֲלוֹק נַחֲלֵה שֶׁפִּלְגָה לִי וְתַסְפּוֹ לַחֲמֵר וְיִחַמֵּר לִי לִי הַכֶּשֶׁדִּים אֲחֵה נִוּוֹל:

ימן את חבירו והכיר
 לו טעם תבשיל זה שאני טועם כתבשיל שמעמתי
 היה מלכא מיסתפי ולא קטיל ליה אמר רבי אלעזר כל
 יא אף לעולם שנא' וחנפי לב שימו אף ולא עוד אלא
 שנאמר לא ישועו כי אסרם: סימן א"ף עובד"ר גיהנמ'
 מר רבי אלעזר כל אדם שיש בו חנופה אפילו עורבין
 רבי אומר לרשע צדיק אתה יקבירו עמים יעזמרו
 קללה שנא' לא קבה אל ואין לאום אלא עורבין שנא'
 אמר רבי אלעזר כל אדם שיש בו חנופה נופל בגיהנם
 דע טוב ולטוב דע וגו' מה כתיב אחריו לכן כאכל
 הבה ירפה וגו' ואמר רבי אלעזר כל המחנף לחבירו
 נופל בידו נופל ביד בניו ואם אינו נופל ביד בניו נופל
 ירמיה לחנניה אמן כן יעשה ה' יקם ה' את דברך וכת'
 ויהי

מצוה שאני. והבי מרכיני נמי בפרק כ"ג בסנהדרין (דף ט"ז)
גבי מלך דמתן לא חולץ ולא חולצין לאשמו רבי יהודה
אומר אם ראה להחלוץ וליכס וכו' לעוב איני והאמר רב אשי וכו'
ומשני מניח שאני ומשיא לר"י אמאי לא משני הכי בפרק שני דמכות

(דף כ"ה) מעבירין את המת מלפני כלה זה זה לפי מלך ישראל אמרו עליו על אגריפס המלך שצבר לפני הכלה שפוזרו חכמים וקא פריך ממלך דשפיר עבד והאמר רב אשי וכו' ומשני פרשת דרכים הוא ואמאי אלא משני מזהו שאני וכו' איכא למיתסא והא' ההיא גופיה דרב אשי מיירי במקום מזהו דמעיקרא אמר' אפי' למד' הרב שמחל על כבודו כבודו מחול גמי' שמחל על כבודו אין כבודו מחול ומימי' ליה משה צרי אליעזר ורבי יוחנן ורבי לודא שחי' מקובין ורבי הנחשת צנו' ר' ר' צרי והיה ר' ר' עומד ומשקה עליהן וכו' אלא אי' אחרת הכי אחרת אמר רב אשי אפי' למד' גמי' שמחל על כבודו הדיין ר' יהושע שקבל הכס מרבין גמליאל וכן ר' (אלעזר) ר' לודא מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול שמעתי אפילו במקום מזהו דמימי' דנשיא כבודו משה דרבין גמליאל שיהי' כבודו מזהו ומחל על כבודו כשביל כבוד חכמים אורמין שחי' מקובין כשעמדו דמימי' עליה דאברהם צרי והוא עומד עליהם אחרת דאפי' במקום מזהו אמר רב אשי אין כבודו מחול ונראה למר' דדוקא הכא שייך למימר מזהו שאני דמחל על כבודו משום כבוד המורה שהוא כבוד השכינה וכן ההיא דפרק ג' דגול (שם) (דף כ"ה) דחולץ לו מינים מוחל על כבודו כדי לקיים מצות מלך עולמים ומראה עצמו שאימץ שכינה עליו אבל ההיא דכבודות (דף כ"ה) ופ"ק דקידושין (דף כ"ה) ששמחל על כבודו כדי לתקוע כבודו לנשר ודע בגון כללה ות"ס חזק גיורת הכתוב הוא שאינו מוחל אפי' במקום מזהו שגרי' מצות כיבוד עצמו שהן צרימין לעשות לו ולמך כבוד גדולה ממנו שכינה שחייב המלך לנשר הכו' שם שגרי' עליהן אמרה תורה שום משים עליך מלך שחשד אימנו עליך ולא אימץ עליו נמלך דמה שחמך ממכדו ליכא מזהו: **אורח** היום נחייבו שוארי ישרא' **בבית** ירושלמי תני רבי חנינא צרי גמליאל אומר הרבה

ג א מ"י פ"ג מהלכות
 חגיגה הלכה ד' פתג
 עקיף רל:
ד ב מ"י ט"ז הל' ג:
ה ג מ"י פ"ו מהל' ח"ת
 הל' ו' עוש"ש י"ד
 סימן רמז עקיף ד:
ו ד מ"י פ"ג מהל'
 מלכים הלכה ג:
ז ה פ"ן נ"ס י"א סימן
 נה שמה אחר נחמן
 פ"ג מ"א הל' א':

תורה אור השלם

- [illegible]

ודבר תמורה לומר אם היה ראוי שיפני המורה כיון דלמא היתה מירשרל אלף משום דוילא מילתא כמו שפירש"י שיחייבו על חנופה מוטעת כחלת עינם גדול (ו) ופירש ר"י אע"ג דלמך צפרק מלוא חלילה (יבמות קג.) ובפסקה החולק (שם מה:) גבי רב מרי דמנייה רבא אפורסי דבבל וגבי אושפיזיה דרב דאלא רב אבהא אם היתה אלו מירשרל מקרב אחין קריין ביה (קדושין דף קי.) הינו דוקא גבי נשואים ושוררות בעלמא ליהניא שררות בגמלא דרדשיין ע"ג תשאי ע"ג מן מקרב אחין ש"מ דבשניין דהו מקרב אחין קאמ קאמ בעלמא לאלו מירשרל אלף חלק מר ושהו עלי מקרב אחין תשאי ע"ג מן קדשי קרבא גבי מן ע"ג שיהא ממש מקרב ממונע מאכיל ואמא מירשרל וזו היתה המנופה שמלך בזרוע שלא כדיו תורה והודו לו והאחיקו בך נ"י שלא יוכלו למחות היה להן לשחוק ולא להאחיקו וזהו עונש המנופה דבדר עבירה שחמיק לבדו וממנה ירחיקו מפניו ויעז ע"ג על ידאל הקבי"ה ועושה עין שנמלעה כלילי וזהו רחוק דבירושלמי דעשרה יוספין בגמלא אין דודקין מן המזנה כחם אם תשאי ע"ג מן אחין מן אלו מן מלך מן לרבות שוטרי הרבים וגדלי דקדק וסופרי דיינין ודיכין בדעותם מ"ל מקרב אחין תשאי ע"ג מן כל שפשימוהו ע"ג אל יהא (א"ל מן דבריו) שחמיק:

הפחיתות לחבירו. יש לפרש שלא במקום סכנה אבל * במקום סכנה מותר כי' ההיא דפרק חרבעה נדרים (דף כג.) עולה חול לארעא דישיראל לוו בזהדיה מרי בני חוזאי קם חד שטטיה לתבניה אמר ליה לעולא יאות עבדי אמר ליה אין ופרע לוי בית השמיטה כי אתא לקמיה דרבי יוחנן אמר ליה דלמא ח"ו אחוקית ידי עובדי עבירה ח"ל רבי יוחנן נפשו הללמה:

הדרן עלך אלו נאמרין

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones